

мо мудни решения на конференцията относително добруджанския въпросъ. Съдимъ тукъ и както нашитѣ очи, така и очитѣ на хиляди други бѣжанци, сж обърнати все на северъ.

Драги Григоре, излишно е да ти изтъквамъ тежестта и острата криза на положението. Това ти знаешъ и по откоleshни рецепти. Азъ искамъ само да ти наумя, да те помоля да побързашъ, да побързашъ, колкото е възможно повече.

Съ най-сърдеченъ поздравъ, твой Йорданъ Й.

Милевъ — това е Никола Милевъ, професоръ по българска история и бившъ народенъ представителъ, убитъ по-късно посрѣдъ бѣлъ день въ София отъ изроди. И Никола Милевъ, който служеше заедно съ мене като доброволецъ въ щаба на втора армия при Одринъ, бѣ измежду първитѣ борци противъ пораженството въ 1913 и написа въ **Народъ и Армия** своитѣ спомени, подъ заглавие „По телефона — въ турския лагеръ“.

Варна, 29. IX. 1919.

Драги Григоре,

Искамъ да бѣда кратъкъ и да не ти отнемамъ много време презъ тия тѣй неспокойни дни. Работата, за която бѣхъ те молилъ въ началото на тая пролѣтъ, не успѣ и азъ не зная защо. Но нищо отъ